

— Той е училъ наистина повече отъ насъ, ама такава свобода на децата не бива да се дава, — говорѣше главниятъ учитель.

— А не виждате ли, че всички ученици само за него приказватъ? — казваше другъ учитель.

— Вече и цѣлиятъ градъ приказва само за него, — добавяше трети.

— Приказва градътъ, ала я чуйте чорбаджиитъ какво ми пѣятъ: „Това е слободия, така не бива!“ — говорѣше главниятъ учитель

[Шушукаха учителитъ въ учителската стая, когато младиятъ учитель играеше надвора съ ученицитъ и когато нѣмаше

тамъ и учитель Ненко, Милковия учитель. Учитель Ненко обичаше своя ученикъ и много му се радваше. И каквото направѣше Милко, това бѣше най-хубавото нѣщо за учитель Ненко. Той се гордѣеше съ своя ученикъ и често повтаряше:

— Азъ го познахъ още дете, че ще стане човѣкъ. Милко има златно сърдце!

И отъ както дойде учитель Милко, всички ученици се преобрази. Нѣмаше вече сбивания между тѣхъ, нѣмаше кавги, не се клеветѣха предъ учителитъ си.

Но стана и друго чудо. Стариятъ и строгъ учитель Ненко изведнажъ се преобрази и стана кротъкъ като агне. Вече не се караше на ученицитъ, не ударяше никого, развесели се старецътъ, засмѣ се, подмлади се...

Учитель Милко извеждаше ученицитъ си при хубаво време изъ полето, край рѣката и въ гората. Изъ полето